

РЕШЕНИЕ

№ 7450

гр. София, 03.12.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 11.11.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5027** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът Ж. С. Р. от [населено място], чрез адв. Ч. Г. Т. със съдебен адрес-гр. С., [улица], е предявила обективно съединени искиове против Министерство на транспорта информационните технологии и съобщенията. Твърди се в исковата молба до съда, че с Решение №12012 от 28.09.2011г. по адм. Дело № 5032 от 2010г. по описа на ВАС, V отд., потвърдено с Решение № 3422 от 08.03.2012г. по адм. Дело № 16324 от 2011г. на 5 членен състав на ВАС, съдът е отменил Заповед № СП-52 от 26.02.2010г. на Министъра на транспорта, технологиите и съобщенията, с която заповед служебното правоотношение на ищцата било прекратено от по-рано.

Ищецът поддържа, че поканил ответната страна на дата 22.03.2012г. да му заплати следващите се обезщетения за времето, през което е останала без работа. Претендира от ответната страна заплащане на дължимата главница за периода 01.04.2010 година до 01.04.2012 година, т.с. за 24 — месеца по 517,76 лева или общо главница в размер на 12 426.14 лева, както и деловодни разноски в размер на 750лв., дължима законова лихва за периода върху посочената сума в размер на 4 007,42 лева, дължима лихва върху главницата за периода от 02.04.2012 година до 20.12.2012 година в размер на 1 252,96 лева. Не оспорва обстоятелството, че ответникът бил заплатил сумата от 2 460.00лв.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответната страна по делото. Ответникът оспорва исковите претенции. Не оспорва обстоятелствата, които

се твърдят в исковата молба, а именно, че служебното правоотношение на Ж. Р. е прекратено със Заповед № СП-52 от 26 февруари 2010 г., считано от 1 март 2010 г. Със заповедта е разпоредено на служителя да бъдат изплатени следните обезщетения: обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл за неспазен срок на предизвестие - в размер на една брутна месечна заплата, на основание чл. 61 от ЗДСл — за неизползван платен годишен отпуск в размер на 107 дни, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл за времето, през което служителят е останал без работа, но за не повече от два месеца, след подаване на декларация, на основание чл. 27 от НСПДС - за представително облекло в размер на 41.66 лв. за 2010 г.

Ответникът е представил Служебна бележка (Приложение № 1 към Възражението от 30 април 2014 г. пред ВАС) и доказателствата към нея, тези обезщетения са били изцяло изплатени на лицето - тези по т. 1, 2 и 4 през м. април 2010 г. Обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл е изплатено след като лицето е подало декларация, че действително е останало без работа - съответно - през м. април и м. май 2010 г. Информация, съответно - доказателства, като например декларация, изхождаща от лицето, че действително не е започнало друга работа, е необходима, защото органът по назначението до подаването на декларацията няма информация дали държавния служител е постъпил на друга работа, съответно - дали в този случай заплата му е по-ниска от получаваната преди прекратяването на правоотношението, с оглед правилното прилагане на разпоредбата на чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Органът по назначаването е заплатил обезщетение за първите два месеца, в които лицето е останало без работа е незабавно след получаването на тази информация/декларация от служителката. Следва да се има предвид, че през м. март служителката е била временно нетрудоспособна и е представила болничен лист. Обезщетението за това, че лицето е останало без работа идва да замести възнаграждението, което би получил за изпълнението на службата. За периода, в който държавният служител е временно нетрудоспособен, той не получава възнаграждение, а обезщетение за временна нетрудоспособност. Аналогично, при получаване на обезщетение за временна нетрудоспособност, за периода на временната нетрудоспособност не е дължимо обезщетение за оставане без работа, чиято цел е да компенсира/замести заплата, такава, каквато лицето беше получило, ако не беше останало без работа. Тъй като обезщетението за оставане без работа за м. март вече е било изплатено, сумата за периода за временната нетрудоспособност е била прихваната от обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл., дължимо за следващия м. април. В този смисъл е съдебната практика, включително Решение № 13289 от 14 октомври 2013 г. на ВАС по одм.д. № 2043/2013 г. Върху плащанията, посочени в т. 1,б. „а-в" по-горе. е удържан данък върху доходите на физически лица в размер на 10%.

Ответникът изтъква и, че всички посочени по-горе обезщетения, след приспадането на посочените удържки са преведени по банковата сметка на лицето доказателства за плащанията са приложени към Служебната бележка, така както са описани в нея.

След възстановяването на работа на служителката, същата е получила в брой срещу разходен касов ордер № 1444 от 20.12.2012 г. сума в размер на 2 460 лв. Същата представлява възстановяване на съдебните разноски по делото, съгласно представения

изпълнителен лист и обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Ответникът твърди, че според представената служебна бележка, при съобразяване на обстоятелствата по-горе, като обезщетение това, че е останала без работа, служителката е получила плащания в общ размер на 2533.94 лв., както следва: а/ през м. април - като обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер на 465.98 лв. (сумата в размер на 517.76 намалена с 10% данък от 51.77 лв.), б/ през м. май - като обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл след приспадане на платеното за периода на временна нетрудоспособност в предходния месец, в размер на 357.96 лв. (397.73, намалена с 10% данък от 39.77 лв.); през м. декември 2012 г. - 1710 лв. (1900 лв., намалена с 10% данък от 190 лв.) за оставащите 4 месеца от посочения в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл шестмесечен период.

Тъй като служителката вече е получила обезщетение за това, че е останала без работа по чл. 106, ал. 2 от Закона за държавния служител за два месеца, обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е начислено и платено за оставащите четири месеца от посочения в нормата 6-месечен период. Съдебната практика на Върховния административен съд последователно приема възможността за прихващане на обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, предвид това, че то има същата функция като обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, а именно - да обезщети неправилно уволнения служител за оставането му без работа за същия период. В противен случай, служителят би бил обезщетен два пъти за едно и също за първите два месеца.

Ответникът твърди, че съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Следователно, за получаването на обезщетение за оставане без работа като допълнително условие, чл. 104, ал. 1 от ЗДСл поставя служителят да не е получавал възнаграждение за друга работа, или ако е получавал такова - то да е в по-малък размер, като в последния случай се дължи обезщетение само за разликата. Без изясняването дали и какво възнаграждение за друга работа е получавано и съответно -представянето на информация и доказателства, включително декларация, органът по назначаването не може да определи размера и да изплати посоченото обезщетение.

По делото не е представено доказателство дали и кога служителката е декларирала надлежно пред органа по назначаването, че не е получавала възнаграждение за друга работа и/или съответно - какъв е неговият (ненадхвърлящ основната ѝ заплата) размер, за да може органът по назначаването да определи дължимостта и размера на обезщетението по чл. 104 от ЗДСл. за 4 от 6-те месеца. Твърди, че служителката изобщо не е представила пред органа по назначаването такава информация и

доказателство (например - декларация, че не е получавала възнаграждение за друга работа за същия период). Така тя е възпрепятствала същия да определи и изплати законосъобразно обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Счита, че до представянето на информация/декларация, че не е получавано възнаграждение за друга работа, органът по назначаването не дължи обезщетение поради невъзможност да определи наличието на основания за заплащането му и неговия точен размер. Въпреки това, служителката е получила обезщетение и за тези четири месеца, изплатено през м. декември 2012 г.

Поддържа, че по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и при условие, че не е получавала възнаграждение за друга работа през същия период, на служителката би била дължимата сума, представляваща шесткратния размер на основното възнаграждение, което е 475 лв. или общо 2 877 лв. След приспадането на обезщетението за временна нетрудоспособност от 94.14 лв. от м. март 2010 г. и начисляването върху остатъка от 2755.86 лв. на 10% данък върху доходите на физическите лица (275.58 лв.), дължимата сума би била в размер на 2480.27 лв. Като обезщетение за оставането си без работа, и без да предостави информация за липсата/размера на възнаграждение за друга работа, както е посочено по-горе в т. 8, служителката е получила 2533.94 лв.

Представя Заповед № СП-323 от 19.09.2008 г. на министъра на транспорта (Приложение № 2 към Възражението) и копие от Служебна книжка № 381 от 1.06.2008 г. (Приложение № 3 към Възражението), от които е видно, че към момента на освобождаването на служителката нейното основно възнаграждение е в размер на 475 лв. Това е и възнаграждението, с което е възстановена на работа.

С отговора на исковата молба ответникът прави и изрично възражение за прихващане на изплатените на служителката обезщетения по чл. 106, ал. 2 и данъци за сметка на лицето, посочени в т. 8, б. „а" и „б" по-горе, както и на платеното обезщетение за временна нетрудоспособност по т. 4 по-горе от дължимото обезщетение по чл. 104 от ЗДСл за първите два месеца, в които е останала без работа.

По отношение на евентуално дължимите суми за останалия период прави правопогасяващо възражение, че същите, независимо, че не са доказани като основание и размер от служителката, са били платени, след удържане на дължимите данъци през м. декември 2012 г., така, както е посочено в Служебната бележка и доказано с представения към нея Разходен касов ордер от 20.12.2012 г., подписан от служителката.

Предвид изложеното по-горе, счита че органът по назначението е изплатил напълно дължимото обезщетение на лицето и поради това искането е неоснователно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита исковата молба като неоснователна и недоказана.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Видно е от Заповед № СП-52 от 26.02.2010г., че на ищцата е било прекратено служебното ѝ правоотношение с МТИТС, считано от 01.03.2010г. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено –съкращаване на длъжността. Към датата на постановяване на тази заповед ищцата е заемала длъжност „младши експерт” отдел Секретариат и административно обслужване” Дирекция „Канцелария”.

С по-рано издадена Заповед №СП-323 от 19.09.2008г. на Главния секретар на тогава Министерство на транспорта на Ж. Р. на длъжност „младши експерт” отдел Секретариат и административно обслужване” Дирекция „Канцелария”, считано от 05.08.2008г., е било определено основно месечно възнаграждение в размер на 475лв.

Оспорената заповед е била издадена на осн. Чл. 106, ал.2, т.2 от ЗДСл.

Според Решение №12012 от 28.09.2011г. постановено от Върховен административен съд, П. отд., по адм. Дело № 5032 от 2010г., е отменена Заповед №СП-52 от 26.02.2010г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщения.

С Решение №3422 от 08.03.2012г. на Върховен административен съд, 5 членен състав по адм. Дело №16324/2011г., е оставено в сила Решение №12012 от 28.09.2011г. постановено от Върховен административен съд, П. отд., по адм. Дело № 5032 от 2010г.

Следователно уволнението е признато за незаконно от датата на постановяване на Решение №3422 от 08.03.2012г. на Върховен административен съд, 5 членен състав по адм. Дело №16324/2011г., тъй като същото е окончателно и не подлежи на обжалване, т.с. това дата 08.03.2012г.

Видно е от удостоверение от 05.05.2010г., че лицето е получавало за периода от м.05.2009г. до 04.10.2010г. вкл. общо 8552,26лв., т.с. това е брутен доход по ЗОДФЛ и сумата от 150,16лв. обезщетение за временна неработоспособност и майчинство.

Като забележка под текста на удостоверението е посочено, че сумата за м.03.2010г. в размер на 3124,77лв. включва обезщетение по чл.106, ал.4 от ЗДСл- 517,75лв. и обезщетение по чл.61 от ЗДСл в размер на 2607,02лв., сумата за месец април включва обезщетение по чл. 106,ал.2 от ЗДСл-517,76лв

С покана вх.№21-00-7 от 07.05.2012г. по описа на МТИТС, ищецът е поканил ответникът да ѝ заплати обезщетение за времето, през което е останала без работа и за периода от 01.04.2010г. до 01.04.2012г. общо в размер на 12426,14лв., както и лихва за забава от 4007,42лв. На дата 27.08.2012г. ищцата е подала повторна молба до министерството да ѝ се изплати същата сума, както и на дата 11.05.2013г.

Установява се от служебна бележка на лист 28 в кориците на адм. дело 15521 от 2013г. по описа на ВАС, III отд. приложено към настоящото дело, че след подадена декларация на ищцата през м. март 2010г. са изплатени обезщетение по чл.106, ал.4 от ЗДСл в размер на 517,75лв., обезщетение по чл.61 от ЗДСл в размер на 2607,02лв.,

представително облекло в размер на 41,66лв.

Върху първите две суми е бил удържан данък от по 10% за всяко плащане и общата се следваща сума е заплатена на ищцата в размер на 2346,32лв., представя се и платежно нареждане, вътрешен превод за масово плащане-лист 31 от на адм. дело 15521 от 2013г. по описа на ВАС, III отд.

Според служебната бележка на лист 28 от делото по описа на Върховен административен съд, за м. април 2010г. на основание декларация на Ж. Р. е заплатено обезщетение от 491,87лв. по чл.106, ал.2 от ЗДСл, от която е приспаданото обезщетение за временна нетрудоспособност- за периода 01-05 март 2010г. в размер на 94,14лв.,като от разликата представляваща сумата от 397,73лв. е начислен и данък 10% и удържан в размер на 39,77лв.

На ищцата е била преведена чиста сума в размер на 357,96лв., също по приложено по делото пред ВАС платежно нареждане и вътрешен превод за плащане.

Въз основа на издаден изп. лист от 31.10.2011г. по влязлото в сила решение №12012 от 28.09.2011г. на Върховен административен съд, II. отд., на ищцата на 20.12.2012г. са изплатени още: обезщетение в размер на 1900лв., върху сумата е начислен данък от 10 % или чистата сума за получаване е била 1710лв., съдебни разноси от 750лв. или общо 2460лв. са били заплатени лично на ищцата с РКО №1444 от 20.12.2012г.

В представеното по делото пред Върховен административен съд, Трето отд./адм. дело № 15521 от 2013г./ копие на изпълнителен лист е посочена единствено дължима се сума от 750лв. разноси пред ВАС.

В РКО №1444 от 20.12.2012г. не е посочено основанийето за плащане на сумата от 1710лв., посочено е единствено, че общата сума от 2460лв. е във връзка с цитираните в РКО две дела по описа на Върховен административен съд.

В отговора на исковата молба се сочи от ответника, че сумата от 1900лв., след приспадания 10 % данък общ доход или чисто 1710лв., всъщност е обезщетение за времето, пред което лицето е останало без работа-лист 2 и лист 3 от писмения отговор на ответника постъпил по настоящото дело на дата 25.06.2014г.

Със Заповед № СП-47 от 26.03.2012г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщения, ищцата Ж. С. Р. е възстановена на заеманата до датата на прекратяване на служебното правоотношение длъжност.

Видно е от Удостоверение от 19.08.2014г. на ТП „НОИ” С. –град, че лицето е получило парично обезщетение за временна нетрудоспособност за периода от 01.03.2010г. до 05.03.2010г. вкл. в размер на 79,44лв.

В съдебно заседание на 16.09.2014г. ищецът чрез своя процесуален представител уточни, че претендира сума в размер на 3562 лв., която се явява главница върху неразплатената част от общото задължение. Твърди, че ищцата е следвало да получи обезщетение в размер на 10 брутни работни заплати. Прави частично оттегляне на

исковите претенции за главница и лихва. Според ищцата данъкът не е следвало да се приспада. Не оспорва, че ответникът им изплатил 6 брутни работни заплати на два пъти. Претендира сумата като главница от датата на незаконосъобразното уволнение до датата на влизане в сила на решението на ВАС, претендира и лихва в размер на 561,43лв. върху главницата за периода от влизане в сила на решението на ВАС-08.03.2012г. до датата на завеждане на иска.

За установяване на сумите, които са се следвали на ищцата, съдът е приел неоспореното от страните по делото заключение на вещото лице М. Г..

Въз основа на поставените от ищеца задачи на ССЕ, съдът намира за установен отговор на въпрос 1, че към 01.03.2010г. Ж. С. Р. е с основна заплата от 475,00лв. и трудов стаж 09години, 6 месеца и 26 дни, в.т.ч по специалността 09г, 6м и 26 дни, а в предприятието 08г, 5м и 00 дни. Допълнителното месечно възнаграждение за прослужено време от 09 години, 6 месеца и 26 дни е в размер на 9 на сто към основната заплата. Вещото лице е посочило, че брутното трудово възнаграждение ще бъде в размер на 517,75лв., изчислено, като сбор от 475,00лв. /основна заплата/ и 42,75лв./9 на сто върху 475,00лв./.

В протокол на АССГ, I-во отделение, 44 състав от 16.09.2014г. ищецът уточнява, че претендира сумата от 3562,00лв. представляваща разлика между дължимо обезщетение за 10 месеца и платено такова за 6 месеца за оставане на лицето без работа. Претендира се и лихва върху остатъчната главница за периода от влизането в сила на Решението на ВАС, а именно 08.03.2012г. до датата на завеждане на иска в размер на 561,43лв.

В тази връзка вещото лице изчислява лихва върху сумата от 3562,00лв. за периода от 08.03.2012г. до 19.11.2013г. /дата на исковата молба подадена пред Върховен административен съд/ в размер на 620,81лв.

В уточнението на иска от 14.07.2014г. /стр. 19-20 от материалите по делото/ ищцата претендира върху сумата от 3562,00лв. лихва за периода от 21.12.2012г. до 19.11.2013г. За удобство на съда вещото лице е изчислило и лихва за този период в размер на 331,47лв.

На въпрос 2 вещото лице е посочило и отговорило, че към 01.03.2010г. брутното трудово възнаграждение на Ж. С. Р. е в размер на 517,75лв. Десеткратният размер на същото е $10 \times 517,75\text{лв.} = 5177,50\text{лв.}$

На въпрос 3 вещото лице отговоря в смисъл, че Ж. С. Р. е освободена от длъжност на 01.03.2010г. Видно от материалите по делото в резултат на подадени молби от 31.03.2010г. и 30.04.2010г., че действително е останала без работа и е изплатено своевременно обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл в размер на 2 брутни заплати, съответно на 28.04.2010г. е изплатено обезщетение в размер на 517,75лв., а на 27.05.2010г. обезщетение в размер на 397,73лв., след приспадане на платеното за периода на временна

нетрудоспособност в предходния период.

В уточнението на иска ищцата претендира върху сумата 5177,50лв. лихва от 01.04.2010г.

На 27.05.2010г. е изплатено второ обезщетение или още 1 брутна заплата, след приспадане на платеното за периода на временна нетрудоспособност в предходния период. Вещото лице е достигнало до извод, че към 28.05.2010г. остава неразплатено обезщетение в размер на 4142,00лв. от претендираното такова, изчислено, като разлика от 4659,75лв. - 517,75лв.

На въпрос 4 вещото лице за да даде заключение приема, че остатъкът от сумата по т. 4 от настоящото заключение в размер на 4142,00лв. Лихвата от 28.05.2010г. до 21.12.2012г. върху сумата от 4142,00лв. е в размер на 1099,63лв.

По т.5 от въпросите вещото лице заключава, че ако от сумата 4142,00лв. се извадят 4 чисти заплати с направените удръжки или 4142,00лв - 1710лв./1900лв. минус 10% данък от 190лв./, чистата сума е в размер на 2432,00лв.

Относно въпрос 6 вещото лице посочва, че четири брутни заплати представляват размер от 2071,00лв. / 4 x 517,75лв./. Шест брутни заплати представляват размер 3106,50лв./6 x 517,75лв. Съответно четири брутни заплати в размер от 2071,00лв. минус четири чисти заплати 1710,00лв./ 4 x 475,00лв. минус 10% данък/, представлява сума от 361,00лв.

Тази сума 361,00лв. прибавена към шест брутни заплати в размер на 3106,50лв. представлява сума от 3467,50лв. За тази сума 3467,50лв. лихвата от 21.12.2010г. / 4-те заплати са изплатени на 20.12.2012г, след възстановяване на Ж. С. Р. на работа/ до дата на исковата молба 19.11.2013г. е в размер на 322,67лв.

На въпрос 7 вещото лице дава следното заключение, а иемно, че четири брутни заплати представляват размер от 2071,00лв. / 4 x 517,75лв./. Шест брутни заплати представляват размер 3106,50лв./6 x 517,75лв./. Шест чисти заплати представляват размер от 2850,00лв. /6 x 475,00лв./. Разликата между 6 брутни и 6 чисти заплати е 256,50лв.

Сборът от сумата на 4 брутни заплати в размер 2071,00лв. и разликата между 6 брутни и чисти заплати в размер на 265,50лв. е 2336,50лв. Върху 2336,50лв. лихва от 01.03.2010г. до 19.11.2013г. е в размер на 895,15лв.

По делото образувано първоначално пред Върховен административен съд /адм. дело №15521 от 2013г., 3 отд. на ВАС/, е представена трудова книжка на лицето №381 от 01.06.2008г., видно от която след дата 01.03.2010г. на лицето няма вписани обстоятелства, че е заемало друга работа.

От правна страна, съдът намира следното:

Предявената по делото претенция е с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Спорно по делото е в коя редакция е приложима посочената разпоредба - дали към момента на уволнението (ДВ, бр. 95 от 2003 г.), или към момента на признаването на уволнението за незаконно (ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.). Първоначално разпоредбата е предвиждала като размер на обезщетението основната заплата на уволненото лице за период до 10 месеца, а след изменението - до 6 месеца. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл постановява, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно. Законът определя за правопораждащ за правото на обезщетение факта - отмяната на заповедта и това е моментът, който е определящ и за размера на обезщетението. Лихвата се дължи след влизане в сила на акта, с което заповедта е призната за незаконна по смисъла на чл. 104 от ЗДСл.

Предпоставките на чл. 104, ал.1 от ЗДСл в редакцията към датата, на незаконното уволнение, са да има влязло в сила съдебно решение, с което се признава уволнението за незаконно, лицето да не е работило на друга работа и да не е получавало възнаграждение.

При наличието на тези обстоятелства на незаконно уволнения държавен служител следва да бъде присъдено обезщетение за времето, през което е останал без работа. Това е така, защото е налице влязло в сила съдебно решение, с което е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, определен е размера на brutното възнаграждение на ищеца към момента на възстановяване на държавна служба за период от 6, респ. 10 месеца. Съгласно чл. 67, ал. 1 от ЗДСл. brutната заплата /въз основа, на която следва да се определи претендираното от ищеца обезщетение/, се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения. Разпоредбата чл. 67, ал. 3 от ЗДСл. (в релевантната редакция) посочва обстоятелствата въз основа, на които се определят допълнителни възнаграждения и едно от тях е прослуженото време.

В тежест на ищецът е да докаже посочения по-горе фактически състав на чл.104 от ЗДСл, за да е основателна претенцията му.

В тежест на ответникът е да докаже, че е изплатил следващото се на страната обезщетение за посочения исков период.

Установява се, прекратяването на служебното правоотношение на ищцата е признато за незаконно с постановяване на Решение №3422 от 08.03.2012г. на Върховен административен съд, С решение на 5 членен състав по адм. дело №16324/2011г., е оставено в сила Решение №12012 от 28.09.2011г.

постановено от Върховен административен съд, П. отд., по адм. дело № 5032 от 2010г. Неправилно е възприето от ответната страна, че решението на петчленния състав на ВАС, е в сила от 03.08.2012г., същото е в сила от 08.03.2012г., а лицето е възстановено на работа на 26.03.2012г.

Към дата 08.03.2012г. е в сила редакцията на чл.104, ал.1 от ЗДСл, изм. и доп. ДВ. бр.15 от 21 Ф. 2012г., според която, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата.

От друга страна след 01.07.2012г. чл.104 ал.1 от ЗДСл е изменен, ДВ бр. 38 от 2012г., като размерът на обезщетението е в размер на 6 брутни заплати.

Ищцата е подала своята искова претенция на дата 19.11.2013г., т.с. след изменението на чл.104, ал.1 от ЗДСл, ред. ДВ бр. 38 от 2012г.

Касае се за изменение на материалноправна норма, което се прилага от влизането ѝ в сила - 01.07.2012 година. Подадените преди тази дата искови молби с претенции за обезщетение следва да се разглеждат съобразно приложимата норма на чл. 104, ал.1 от ЗДСл преди посочената дата. В случая исковата молба на Ж. Р., с направено искането за присъждане на обезщетение е постъпила в съда на дата 19.11.2013г. година, с оглед на което определеното обезщетение следва да е за период от 6 месеца. В този смисъл е и практиката на Върховен административен съд по идентични казуси-напр. Решение №7445 от 03.06.2014г. по адм. дело №12122/2013г. на ВАС, 5 отд., Решение№7306 от 2014г. по адм. дело № 13921 от 2013г. на ВАС, 5 отд.

Ищцата не оспорва обстоятелството, че са ѝ заплатени 6 брутни работни заплати след съответните изчисления на органа по служебното правоотношение.

Спорно е как се определя дължимото се на ищцата обезщетение в размер на 6 брутни заплати за периода на оставане без работа, в случая от март 2010г. до август 2010г. вкл. -6 месеца.

Според заключението на вещото лице брутното трудово възнаграждение на ищцата е в размер на 517,75лв. /отговор на задача 1 от заключението на ССЕ/. В този смисъл следва да се посочи, че ищцата както към прекратяване на служебното правоотношение, така и към датата, на която е била възстановена на заеманата длъжност-26.03.2012г., има все основна заплата

от 475лв. Брутното трудово възнаграждение правилно е определено от вещото лице и в съответствие с чл. 67 от ЗДСл.

Следователно за 6 месеца на ищцата се следва обезщетение в размер на 3106,50 лева /6 x 517,75лв./.

На ищцата е заплатено 465,98лв. на осн. чл.106, ал.2 от ЗДСл обезщетение за м.03.2010г. и 357, 96лв. след съответните удръжки /виж Служебна бележка на лист 28 в кориците на образуваното пред Върховен административен съд дело №15521/2013г., 3 отд./.. Тези суми следва да се приспаднат от обезщетението в размер на 6 брутни заплати.

На дата 20.12.2012г. на ищцата е изплатено още 1710лв. /виж Служебна бележка на лист 28 от образуваното пред Върховен административен съд дело №15521/2013г., 3 отд./, за което не се спори от ищеца, който и признава с уточнението сторено в о.с.з. на 16.09.2014г., че ответникът по процесното дело му изплатил 6 брутни заплати, но не е следвало да се приспада данъкът.

В настоящия случай съдът намира, че на ищцата се следва разликата в размер на 6 брутни трудови заплати, а именно като от сумата от 3106,50 лева се извади съответно получените плащания в размер на 465,98лв. и 357, 96лв. получени от ищцата като обезщетение за оставане без работа за срок от два месеца по чл.106, ал.2 от ЗДСл., както и сумата от 1710лв. Чистата сума за получаване от ищцата е **572,56лв.**, до който размер следва да се уважи претенцията с пр. осн.чл.104, ал.1 от ЗДСл.

В този смисъл съдът намира, че с отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Съгласно чл. 39 от Закона за държавния служител държавният служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл.104,ал.1 от Закона за държавния служител предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, като плащането има обезщетителен характер, а не се дължи заради престиране на труд по служебно правоотношение, поради което на лицето се следва пълната сума от 517, 75лв., а не след приспадане на данъка по ЗДДФЛ и обезщетение за временна неработоспособност. Последните се възстановяват при поискване от Осигурителния институт на осн.чл.54е от КСО .

Само за пълнота следва да се посочи и, че дори и да се приеме, че на ищцата се следва обезщетение в размер на 10 брутни заплати, то същата по реда на чл. 176 от ГПК създаде пречки за събиране на доказателства дали е останала без работа или е преминала на по-ниско платена работа след изтичане на 6 месеца считано от септември 2010г., тъй като не се яви в открито съдебно заседание по делото за да отговори на поставен от ответника въпрос по чл.176 от ГПК. Това процесуално поведение на ищцата ще задължи съдът да приеме, че след август 2012г. същата е работила на друга работа, поради

което и на това основание няма да ѝ се следва обезщетение за разликата над 6 месеца до 10 месеца по чл.104 от ЗДСл.

По иска с пр осн.чл. 86 от ЗЗД, съдът намира, че същият е основателен за периода от влизане в сила на решението, с което заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, е призната за незаконна-08.03.2012г. до датата на подаване на иска-19.11.2013г.

Същата изчислена от съда по чл.162 от ГПК възлиза на 99,88лв., до който размер следва да се уважи иск с пр. осн.чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

По разноските:

Ищцата е представила адвокатско пълномощно за уговорено адв. Възнаграждение в размер на 4200лв. /лист 21 в кориците на адм.дело №15521 от 2013г., 3 од/, от които в списъка по чл. 80 от ГПК, претендира сума в размер на 2200лв. В пълномощното е посочено като начин на плащане: изцяло. Няма доказателства, че сумата е заплатена в брой или по банков път, доколкото ищцата в посочените графи „в брой” и по „сметка” не е записала, че сумата е заплатена. Съдът намира, че доколкото няма доказателства сумата от 2200лв. да е била заплатена от ищцата на адв.Т. като неин процесуален представител, то на същата не ѝ се следва пропорционално на уважената част от исковите претенции.

На ищцата на осн.чл. 78, ал.1 от ГПК се дължат разноски за заплатен депозит за вещо лице по приетото заключение на ССЕ съразмерно с уважената част от исковите претенции или сумата в размер на **22,65лв.**

На осн.чл.78, ал.3 от ГПК на ответната страна се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, тъй като е бил представляван от юрисконсулт Рогова, съразмерно с отхвърлената част от исковите претенции и на осн. Наредба №1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Същото възлиза на **388,85лв.**

Воден от гореизложениет мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерство на транспорта информационните технологии и съобщенията [населено място], по иск с пр. осн.чл. 104, ал.1 от ЗДСл, да заплати на Ж. С. Р. от [населено място], чрез адв.Ч. Г. Т. със съдебен адрес-гр.С., [улица], обезщетение, за времето, през което е останала без работа, в размер на **572,56лв.**, като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция за разликата над тази сума до предявения размер от 3562лв.

ОСЪЖДА Министерство на транспорта информационните технологии и съобщенията [населено място], на осн.чл. 86, ал.1 от ЗЗД да заплати на Ж. С. Р. от [населено място], чрез адв.Ч. Г. Т. със съдебен адрес-гр.С., [улица],

законната лихва за забава за периода от 08.03.2012г. до датата на подаване на иска-19.11.2013г. в размер на **99,88лв.**, като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция за разликата над тази сума до предявения размер от 561,43лв.

ОСЪЖДА Министерство на транспорта информационните технологии и съобщенията [населено място], да заплати на Ж. С. Р. от [населено място], чрез адв.Ч. Г. Т. със съдебен адрес-гр.С., [улица] на осн.чл. 78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК съдебно – делеводни разноски в размер на **22,65лв.**

ОСЪЖДА на Ж. С. Р. от [населено място], чрез адв.Ч. Г. Т. със съдебен адрес-гр.С., [улица], да заплати на Министерство на транспорта информационните технологии и съобщенията [населено място], на осн.чл. 78, ал.3, във вр. с чл.144 от АПК, съдебно – делеводни разноски в размер на **388,85лв.**

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните и СГП, че е изготвено.

СЪДИЯ: